

V mraku.

Mrak se v celico njegovo zgrinja,
mrak objema ulice samotne.
On pa tam pri oknu tiho moli,
moli . . . »in ne vpelji nas v skušnjava.«

Doli pod njegovim oknom tihim,
doli v ulicah samotnih, mirnih
tudi nekdo šepeta, oh, morda
moli . . . »in ne vpelji nas v skušnjava.«

Pa pogleda pater, kdo šepeče,
pa pogleda skozi okno svoje,
pa se strese v duši in zaprosi:
»Reši nas, Gospod, skušnjave, reši!« —

Srci sta se našli v mraku tihem,
in topita duši se v poljubih,
ustnice šepečejo si srečo.
On pa moli: »Reši ju skušnjave!«

Enkrat vendar bi še lahko gledal
in pogledal tujki v lepo lice . . .
Toda pater je močan: »Proč misli!
Reši, Bog, oh, reši ju skušnjave!«

Toda, enkrat le poglej še, pater,
enkrat le še, potlej pa nikdar več! . . .
Tiho odpre okno in pogleda
pa pozabi: »Reši nas skušnjave!«

Tisti hip poljubita se zadnjič . . .
Oh, poljub, poljub goreči, zadnji!
Kaj li ne zveni svarilno patru:
»Tebe reši naj Gospod skušnjave!«

Stanko Stanič.

